

VRŠOVICKÝ

9/2022

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

PRAGUE
PRIDE

Milý Davide,

při čtení našeho Hlasatele mě Duch svatý také ponoukl k napsání úvodníku.

Tak to zkusím.

Narodila jsem se v čase, který svým jasem označují zlaté květy slunečnic.

Slunečnice nám tolik připomíná Krista.

Svou zlatou hlavu stále otáčí za sluncem - k Bohu, stejně jako Ježíš k Otci.

A je nám i dalším biblickým příkladem.

Jako Bůh manou na poušti sytí semínky obrovská hejna ptáků a semínka spadlá na zem nesou znovu úrodu stovek dalších.

Slunečnice rády trhají a semínka sbírají děti.

Ježíš řekl: „nebudete-li jako děti....“

A děti máme stále před očima.

Většinou ty Tvoje.

Krásné, bezelstné, důvěřivé.

Když vidím, jak se předhánějí, kdo pomůže při večeři Páně, pak Tě vezmou za ruku a z Tvého "úřadu" si nic nedělají, je to přesně to, o čem mluví Písmo.

Táta sice všechno zvládne sám, ale když potřebuje pomoc, jsem tady.

A nějaká vyvýšenost kněze?

Je to můj táta a já za ním můžu vždycky.

Vždycky se ke mně skloní a podá mi ruku.

Povede mě domů, nebo do sakristie na dobroty.

A tak máme v kostele nejen Betlém skutků, ale i živou Bibli v nejkrásnějším podobství.

Bůh ti žehnej a všem sestrám naší malé Boží rodiny.

Jeden americký bratr kázal, že v nebi bude velká rodinná sešlost.

Už se tam těším.

Krásný a požehnaný čas raného podzimu a pozdního léta všem.

Eva Urbanová

Díky, Evo, a já se přimlouvám, ať Bůh žehná i všem bratrům naší malé Boží rodiny.

s vděčností Tvůj farář David Frýdl

MODLITBA NA ZAČÁTEK ŠKOLNÍHO ROKU

Dobrý Bože, na začátku školní docházky tě prosím, požehnej tomuto školnímu roku, abych se naučil všemu, co potřebuji k životu.

Dej, ať se naučím nejen probíranou látku, ze které mohu být zkoušený, ale ať se naučím především tomu, jak dobře žít. Slovo škola pochází z latinského schola, což znamená volná chvíle, odpočinek a čas k zamyšlení. Dáváš nám čas školní docházky jako čas nicnedělání, ve kterém se můžeme věnovat tomu, co bychom při práci často přehlédli. Můžeme se věnovat vlastnímu tajemství života. Můžeme se zamyslet, a tak se setkat s vlastním nitrem.

Dej, ať je tento čas školní docházky pro mě požehnanou dobou tak, abych v sobě dokázal objevit, jaké možnosti a schopnosti jsi mi dal.

Uč mě využívat tohoto času natolik, abych mohl žít později tento život v povolání tak, aby byl smysluplný, a aby přinášel ostatním dobré plody.

Anselm Grün: Moje modlitební kniha

NEDELE V ZÁŘÍ

XIII. neděle po svatém Duchu 4. září

Ty jsi, Hospodine, spravedlivý, přímý ve svých soudech. Nalož se svým služebníkem podle svého milosrdenství. (Žalm 119,137.124)

První čtení: Deuteronomium 30,15–20

Druhé čtení: Filemonovi 1–21

Evangelium: Lukáš 14,25–33

ko trůní? Sestupuje níže, aby viděl na nebesa a na zemi. Nuzného pozvedá z prachu, z kalu vytahuje ubožáka. (Žalm 113,5–7)

První čtení: Ámos 8,4–7

Druhé čtení: 1. Timoteovi 2,1–7

Evangelium: Lukáš 16,1–13

XIV. neděle po svatém Duchu 11. září

Vyslyš, Hospodine, modlitbu těch, kdo tebe prosí, ať poznají všichni na celé zemi, že ty jsi Hospodin, věčný Bůh. (Sirachovec 36,16.17)

První čtení: Exodus 32,1.7–14

Druhé čtení: 1. Timoteovi 1,12–17

Evangelium: Lukáš 15,1–10

XVI. neděle po svatém Duchu 25. září

Lide můj, naslouchej učení mému, k slovům úst mých nakloň ucho. (Žalm 78,1)

První čtení: Ámos 6,1a.4–7

Druhé čtení (varianta I): 1. Timoteovi 6,6–11a

Druhé čtení (varianta II): 1. Timoteovi 6,11b–19

Evangelium: Lukáš 16,19–31

XV. neděle po svatém Duchu 18. září

Kdo je jako Hospodin, náš Bůh, jenž tak vyso-

Sir 10, 12-18

Žd 13, 1-8.15-16

ev. Lk 14, 1.7-14

O VÍŘE NA PODPATKU

Pýcha je tradičně řazena mezi tzv. sedm smrtelných hříchů. Nebudu rozebírat, proč je ze součtu všemožných hříchů vybráno právě sedm a proč se tyto nazývají smrtelnými, to řeší katolická věrouka, jejíž výklad jsem nestudoval, ani k němu nejsem povoláný. Bible, respektive v ní apoštol Pavel, vidí každý hřích jako smrtelný v známém popisu toho, co je jeho důsledkem: „Mzdou hříchů je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu.“ Podle takto nastaveného kritéria není větších a menších hříchů, není proti sobě hřích a hříšek, pýcha proti kostce cukru navíc do kávy, nejsou malé a velké hříchů, hříchů hlavní a hříchů vedlejší, jako jsou hlavní a vedlejší ulice, kde se řeší přednost jedněch před druhými. Je jeden hřích, jehož důsledkem je smrt, a je jedna milost Boží, jejímž důsledkem je věčný život v Kristu. Abych předešel případným nedorozuměním, kladu na srdce sobě, nám, zkrátka každému, kdo se setkává s mými slovy tady v kostele, nebo tam, kde si je později přečte či uslyší: to, co říká apoštol Pavel ve 23. verši 6, kapitoly listu Římanům, je vyznání víry v živého Krista, nejedná se o definici smrti, ani jejího místa v životě. Není argumentem, kterým se můžeme vytasit v diskusi s evolučními biology, tím méně s lékaři, a já nevím s kým ještě, když s nimi budeme debatovat o povaze smrti. Ani to není mačeta, kterou nám Pavel dává do ruky, abychom s její pomocí rozsekali z pozic morálních a věroučných chudáka

hříšníka: podívej, jak dopadneš: umřeš, a to máš za to, že hřešíš. Dietrich Bonhoeffer si správně všimnul, že kdykoliv se křesťané ve své misii směrem k nevěřícím začnou zaštiťovat smrtí, učiní z ní boxerskou rukavici, před kterou člověk musí zákonitě kapitulovat, přestanou se chovat křesťansky, kristovsky. Bůh není Bohem smrti, strachu, zkázy, ale Bohem života a radosti. Kristus smrtí nevyhrožoval, ale naopak zval do života, a dělal maximum pro jeho rozvoj. Evoluční biolog, stejně, jako kdokoliv jiný když je moudrý, na podobnou argumentaci nepřistoupí a s blazeovaným klidem může odpovědět: umřu, protože jsem naživu, smrt je nedílnou součástí života. Hřích je pojmem z okruhu morální i biblické teologie, smrt primárně veličinou biologickou, a až následně ji tematizuje teologie. O čem jiném, než právě o tom, jsou všechny ty pohádky o kmotřičce smrti, kterou kdosi obelstí a na čas uvězní, aby pak s hrůzou zjistil, že bez smrti se žít nedá. Víra ale není pohádka, bláhové spolehnutí se, že v případě alespoň jednoho člověka – jakéhosi galilejského Žida narozeného před tisíci lety, se to povedlo, a když se to povedlo v případě jednoho, principiálně to je možné každému. Věřit ve Vzkříšení se vskutku může mnohým jevit jako pohádka, a právě z těchto pozic býváme my křesťané často terčem posměchu, já ale vidím posun mezi tím věřit ve Vzkříšení a věřit Vzkříšenému. Věřit Kristu znamená potkat se se Vzkříšeným. Sám na sobě okusit, že

ten, kterému věříme, je živý. Mám-li to k něčemu připodobnit, potom je to, jako když celý život hloubáme o Jižní Americe, přemýšlíme o tom, jaká je a není, nikdy jsme tam nebyli, a najednou se potkáme s rodilým Jihoameričanem, který s námi začne sdílet prožitky ze své země.

Já ale nechtěl hovořit ani o smrti, ani o Vzkříšení a povaze naší víry v něj. Tím ústředním tématem, ke kterému mě nasměřovalo úvodní čtení z biblické knihy Moudrosti Ježíše Siracha, je pýcha. O ní Sirachovec říká, že pro člověka začíná tím, že odpadne od Hospodina a své srdce odvrátí od toho, kdo je jeho tvůrcem. Jiný biblický autor, Kazatel hovoří o pýše, která předchází pád, a dodává, že domýšlivost předchází klopýtnutí. Pýcha se tak řadí mezi frekventované hříchy mezi teology, vykladači - vykradači Božího Slova, stejně urputně doléhá i na ty, co stojí v čele křesťanských sborů, ale své oběti v hojném počtu nachází i mezi řadovými věřícími, kteří ve své víře nacházejí účinný nástroj jak se povyšovat nad drihé. Mezidenominační vztahy jsou plné pyšného přezírání, o mezináboženském dialogu ani nemluvě. V kategorizovaných seznamech hříchů ve Starém ani v Novém zákoně přitom pýchu nenajdeme, pokaždé je ale její role v životě věřícího nahlížena jako výsostně negativní. Že pýcha je počátkem pádu, je zřejmé od prvních stránek Bible nejenom na příběhu stavby města a věže s vrcholem v nebi, kde je toto sdělení zakódováno, stejně jako ve vyprávění o pádu člověka, za kterým stojí ďábelské pokušení pýchy – vyvýšit se nad druhé, vyvýšit se nad druhého – nad Boha. Vědom si tohoto permanentního nebezpečí, k němuž má věřící lid mimořádnou

přilnavost, říká Ježíš své podobenství o svatbě, na které si hosté vybírají čestná a vážená místa, ze kterých jsou následně vykazováni, proto, že se vždycky najde někdo čestnější a váženější nežli jsou oni sami, a proto, „každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.“ To není myšleno jako výzva k seabemrškačství, ve kterém se záměrně budeme umenšovat v očekávání budoucího povýšení, ani to není stanovení zasedacího pořádku v kostele, kde věřící obsazují lavice odzadu – ten, kdo špatně slyší a vidí, sedí nejdál. Je to Ježíšova výzva k tomu, abychom o sobě smýšleli střízlivě, bez toho, abychom ke svému růstu potřebovali umenšovávat druhé. Jedna možnost, jak vyrůst v očích druhých, je, vzít si vysoké podpatky a stoupnout si vedle menšího člověka bez bot. Je s podivem, kolikrát se nám křesťanům stává víra tím řečeným podpatkem, který nazujeme, a o hlavu menšímu člověku jím ještě stoupneme na bosou nohu, abychom po jeho boku pořádně vyrostli. S gusem dupneme druhému na nohu a ještě to okořeníme slovy víry v duchu řečeného: „stejně umřeš, mzdou hříchu je smrt.“ Tak přesně takové – nás, Ježíš nabádá: „Uvolni své místo, postav se dozadu a čekej na mou milost,“ vždyť i: „celníci a nevěstky vás předcházejí do Božího království.“

Amen

*Kázání 28. 8. 2022 v Husově sboru
ve Vršovických o XI. neděli po svatém Duchu*

PROGRAM NA ZÁŘÍ / ZE ŽIVOTA SBORU

4. 9.	10 hod.	neděle	bohoslužba	slouží D. Frýdl,
9. 9.	10 hod.	pátek	bohoslužba pro seniory	Vršovický zámek, slouží D. Frýdl
11. 9.	10 hod.	neděle	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže O. Nováček
11. 9.	15 - 22 hod.	neděle	zájezd na operu Nabucco, zpívá Daria Gulayeva	Severočeské divadlo Ústí nad Labem
16. 9.	17 hod.	pátek	rada starších	sakristie
18. 9.	10 h	neděle	bohoslužba	slouží D. Frýdl
25. 9.	10 hod.	neděle	bohoslužba	slouží D. Frýdl
25. 9.	11.15 hod.	neděle	narozeninová oslava jubilantů červen až září	foyer Divadla MANA

SBOROVÁ DOVOLENÁ PO DEVATENÁCTÉ, BOJKOVICE PO DRUHÉ

“Neboj se, malé stádce, neboť vašemu Otci se zalíbilo dát vám království”, Lk 12,32

Příhodnost evangelijního textu mě napadla až později, když jsem přemýšlel, jak se podělit o zážitky z letošní sborové dovolené. Jedním z nich, hodným zaznamenání, bylo pěší putování z vesničky Šanov, vzhůru do kopců moravských Kopanic, až ke slovenské hranici. Stalo se, že při cestě zpátky ztratila naše výprava, čítající nejméně polovinu dětí, v určité chvíli potřebnou shodu mezi mapou a turistickými značkami. Někteří z aktérů možná namítnou: ne ne, tak dramatické to nebylo, ale já budu stát na svém: ztratili jsme se zcela a úplně. Les najednou nebyl tak kouzelný, pohodlné pěšinky se kamsi vytratily a cesta ven v nedohlednu. Mobilní telefony s obvykle dostupnými mapami a navigačními pomůckami byly zhola k ničemu a modrému terčíku GPS navigace na displeji Oldova telefonu se dalo důvěřovat asi jako bludičce na blatech. Nezbylo než oprášit pozapomenutý orientační instinkt a věřit, že společně všechno zvládneme. Začal jsem pomalu uvažovat o tom, že pro Hospodina má velikou cenu i jediná zachráněná ovečka a nás bylo skoro třicet!

Možná ta naděje pomohla, možná přineslo ovoce naše vlastní snažení a nakonec jsme vyšli z lesa. Pohled z výšky na podvečerní krajinu a lidská obydlí v údolí byl tak nádherný a povznášející, že nešlo neuvažovat o Božím stvořitelském záměru! Zmíněný Lukášův text pokračuje jinými myšlenkami, ale pro nás ten večer vypovídal hlavně o lásce, na

kterou se dá spolehnout!

A tak jsme se mohli šťastně vrátit do našeho prázdninového domova, kterým byl už podruhé internát církevní školy v Bojkovicích. Místo, kterému se, kromě nepatrné výhrady velké vzdálenosti, nedá vytknout vůbec nic. Prožili jsme dovolenou každý podle svých zálib, nejčastěji výlety po zdejším kraji, nepoznamenaném ještě komerční turistikou. Kdokoliv z nás by tak mohl po svém přispět vzpomínáním jaké to letos bylo. Tak mi odpusťte, že mluvím jen o tom, u čeho jsem byl nebo o čem jsem slyšel.

Samozřejmě máme i společné zážitky. Těšil jsem se na nedělní bohoslužbu v husitském sboru v Uherském Brodě. Když jsme se pak namísto toho sešli k ranní bohoslužbě v podkrovní společenské místnosti, a byl to důstojný a silný zážitek, znovu jsem si uvědomil, že církev nemusí být nutně tam, kde má svůj sbor nebo kostel, ale je hlavně tam, kde se setkávají její lidé. Je na prvním místě setkáváním křesťanů, jak ostatně vypovídá její původní řecké označení "ekklésia tú Kyriú" – shromáždění Pánovo.

Při pravidelných večerních setkáních se ukázalo, že už dokážeme obstojně zazpívat několik písní, které jsme se během roku naučili při bohoslužbách. Úvodem ke společným diskuzím a úvahám pak bylo čtení z Jiřího Suchého Klauna, který si povídá s Bohem. Případnost otázky o existenci Boha jsme vyřešili ve shodě, že Bůh nemá své dokazování v žádném ohledu zapotřebí. Více či méně kvalifikovaně jsme se dotkli i aristotelovského a scholastického chápání bytí a jsoucna. V jiném večeru jsme se pokusili o vzájemnou výměnu osobních zážitků s vírou a začali hledat odpovědi na otázku, jakou církev bychom si přáli mít. Tohle je určitě téma, které stojí za to abychom o něm mluvili co nejčastěji! Při výletech jsme mohli obdivovat krásu obnovené lázeňské kolonády v Luhačovicích a nezvyklý půvab Jurkovičových staveb. V srpnovém horku jsme odpočívali u luhačovické přehradě.

Mnozí z nás slyšeli poprvé o letecké bitvě, která se odehrávala nad Bílými Karpatami v létě 1944. Na dvou pamětních místech jsme mohli vzpomenout na americké letce, kteří tu našli místo posledního odpočinku.

Románem Kateřiny Tučkové a vzpomínkami faráře Josefa Hofera objevený kraj žitkovských bohyň přitahuje drsnou krásou i magií míst, kde některé z místních žen působily po generace jako vědmy a léčitelky. Jejich pevná křesťanská víra byla propojena se staršími pohanskými vlivy a ony dokázaly nejen léčit, ale i pomáhat ostatním v obtížných životních situacích.

Mnoho míst připomíná také rané působení biskupa Jednoty bratrské a učitele národů, Jana Amose Komenského. Komu nezbyl čas k návštěvě Komenského muzea v Uherském Brodě, ať ho určitě najde při první další příležitosti! Nová dlouhodobá výstava o celoživotní pouti a díle jednoho z největších Čechů je vytvořena podle jeho vlastních zásad školy hrou.

Určitě nemůžeme říct, že jsme viděli a poznali všechno, to nejde nikdy. Takže sbohem a díky Bojkovice 2021-22! A kam na další dovolenou?

Miroslav Exner

ROK 1929

Stavební odbor jednal v řadě schůzí a osobních návštěv se Státní regulační komisí a bylo vypracováno asi 6 variant, v nichž bylo přihlédnuto k všem přání a námitkám komise. Tato schválila konečně dne 8. února plány a rada starších zadala v březnu vypracování detailních plánů, rozpočtu, podmínek pro ofertní řízení, dále detailů pro práci konstrukcí a prací řemeslných panu architektu Karlu Truksovi z Holešovic za 39.000 Kč. 29. srpna usneseno zřídit pod sborem malý sál (místo dříve navrhovaného velkého). Aby se zvýšil výnos z budovy, projektovány pod sborem vedle sálu i živnostenské provozovny. Tato změna ulehčila sice poněkud nésti v prvních letech tíživé břímě dluhů, ale připravila Vršovice o prostranný divadelní sál, jaký by byl vznikl, kdyby byl ponechán podle původního plánu v podélné ose pod bohoslužebnou místností.

V dubnu 1929 vyšlo první číslo Věstníku církve československé ve Vršovicích redakcí bratra Brennera.

Bohoslužby konaly se v budově státní reálky každou neděli o půl 9. a v 10 hod., dvakrát měsíčně v Hostivaři, jednou měsíčně v Dolních Měcholupech, občas v Chodově a Záběhlicích.

Za +bratra Krásného povolán do rady starších bratr František Brenner, knihovník - za nějž – po jeho rezignaci v červnu povolán bratr Alois Brabec, obchodník a ředitel Živnostenské záložny, a za matrikáře ustanoven bratr Josef Pancíř, oficiál státních drah v.v. Po smrti bratra Eduarda Pravdy zesnulého 1. prosince ve věku 65 let, dobrého a poctivého pokladníka, povolán za člena rady starších bratr Otto Zelenka.

Na počátku roku učiněná výzva, aby se zpěvu milovní a schopní příslušníci přihlásili k utvoření pěveckého sboru, zůstala bez výslednou. Dramatická družina "Vlast" věnovala duchovní správě pozlacený kalich v ceně 81 Kč. Na uschování malých hostií zakoupena vkusná, kovová schránka s dřevěným vnitřkem. Žádost podaná zastupitelstvu hlavního města Prahy o propůjčení třídy ve škole v Záběhlicích ke konání bohoslužeb byla zamítnuta. Bratr Žáček, truhlář, zhotovil a věnoval obci pěkný, dřevěný křížek ku pohřbům. Byl znovu vzkříšen k životu odbor mládeže, jehož vedení se ujal bratr duchovní Brodský. Pro vysoký nájem z farní kanceláře hledána místnost nová a nalezena v Křokově ulici číslo 7. Byl to pokoj dosti prostranný za krámem pana Frnocha – parfumerie. Přístup do kanceláře nebyl ovšem příliš vhodný – vedl totiž krámem po dřevěných schodech.

V kanceláři začalo se úřadovat 1. května. Na výstavě, pořádané Masarykovým ústavem lidovýchovný ve Veletržním paláci, bylo vystaveno i naše pěkné loutkové divadlo mezi třemi tisíci jediné z církve československé.

V červnu vydáno 2. číslo našeho věstníku v němž mimo jiné otištěna pokladní a účetní zpráva za rok 1928 a rozpočet na rok 1929 se zprávami předsedy stavebního a finančního odboru o pokračujících přípravách na stavbu sboru.

Dne 23. června 1929 konalo se v kreslírně státního reálného gymnázia ve Vršovicích mimořádné shromáždění náboženské obce za přítomnosti 170 členů. Předsedal dr. J.

Šafář, za diecézní radu byl přítomen tajemník bratr Jan Lomoz. Předmětem jednání byly zprávy o přípravách ke stavbě Husova sboru a zmocnění radě starších k získání potřebného úvěru.

Ve staré kronice píše bratr farář Šťastný: „17. září odevzdal mi bratr katecheta Bártil tuto pamětní knihu, abych v zápisech v ní pokračoval. Jak již bylo připomenuto, vykonal jsem 23. září 1928 zde bohoslužby jako farář v Zbraslavi a po nich v mimořádné valné hromadě zvolen jsem byl duchovním správcem s platností od 1. října 1928. Narozen jsem 10. června 1879 v Horní Šárce u svatého Matěje. Po vykonaných studiích na akademickém gymnáziu v Praze a na bohoslovecké fakultě pražské univerzity, byl jsem v roce 1903 vysvěcen na kněze a ustanoven do Svojsic u Kolína, kde jsem byl od roku 1913 farářem. O sčítání lidu roku 1921 přestoupil jsem s většinou osadníků do Československé církve a jako farář nové církve zůstal jsem tu do roku 1924, kdy jsem se stal farářem ve Zbraslavi nad Vltavou. Předem mnou - za faráře Pejška - nebyly náboženské poměry ve Vršovicích valně utěšené. Neměť jmenovaný ani dost schopností, ani umění pro snahy církve československé. Věze stále svou mentalitou v Římě (dle toho jeho některé promluvy), a nedovedl se přizpůsobiti změněným poměrům za celou dobu svého působení. Proto jeho odchod také nějak neotrásl náboženskou obcí, jejíž správu vedl po jmenovaném velmi svědomitě a s neúnavnou pílí pomocný duchovní bratr Karel Brodský. Radou starších i příslušníky náboženské obce byl jsem velmi srdečně a přátelsky přijat a v ohledu hmotném vyšla mi rada starších benevolentně vstříc. Bohoslužby rozdělili jsme si s oběma bratry duchovními Brodským i Bártilem v bratrské svornosti tak, že se v nich střídáme zde i v Hostivaři, dle pořádku předem stanoveného. A tak slyší naši příslušníci při bohoslužbách pokaždé jiného duchovního, a zavedení toto setkalo se s oblibou. V přífařených obcích konají se bohoslužby pravidelně v Hostivaři jednou za 14 dní dopoledne, v Měcholou-

KRONIKA HUSOVA SBORU VII.

pech jednou za čtyři neděle odpoledne ve školách. V Petrovicích pro neschválení místní školní radou a v Chodově pro zamítavý postoj okresního školního výboru v Říčanech se bohoslužby konat nemohou; tak jako v Záběhlicích se dosud nekonají. Státní schválení duchovního správce stalo se výnosem zemského úřadu z 21.12. 1928 číslo 9107ai28/7 13-56, diecézní potvrzení dáno 8. ledna 1929 č. 84.“

Dne 29. října 1929 sjednána byla trhová smlouva s Ústředním zastupitelstvem hlavního města Prahy o koupi pozemku Na Kovárně o výměře 279,4 sáhů za cenu 677,50 Kč za sáh.

17. září dodán byl na staveniště kámen z Kozího Hrádku ve váze 165 kg darovaný městskou radou města Tábora. Slavnost předání kamene tohoto konala se 22. září. Tuto neděli od 8:00 ráno řadil se průvod účastníků na rozhraní ulic: Barákovy, Jablonského a Na Kozačce, odkud v 9:00 vyšel zahájen školní mládeží, za ní následovaly: družičky, krojová družina, alegorický vůz s kamenem s husitskými vojíny, duchovní, hosté s ostatními. Kámen umístěn na plochem voze bratra Sudy a vkusně vyzdoben dle návrhu pana architekta Truksy péčí dramatické družiny „Vlast“. Kolem kamene stáli v historických kostýmech bratří představitelé Husa, Žižky a Prokopa Holého, kolem vozu šly družičky, které držely z kamene splývající stuhy. Průvod s hudbou ubíral se ulicemi: Barákovou, Palackého, Ruskou, Třebízského, Kodaňskou kolem reálky, Tyršovou a Palackého na staveniště. Tam nejprve zazpíval zpěvácký spolek Smetana (z ochoty) chorál Kdož jste boží bojovníci. Po uvítání bratrem předsedou delegát a člen městské rady Tábořské a člen tamní rady starších profesor Jan Kolář předal případným proslovem věnovaný kámen, který bratr předseda přijal. Pak následovaly projevy: místostarosta pana Václava Ulmana, delegáta Ústřední rady, bratra Josefa Hlaváčka, delegáta diecézní rady bratra tajemníka Jana Lomoze, a některých delegátů z okolních náboženských obcí. Bohoslužby vykonal farář, promluvu bratr katecheta Bártil. Po nich zahrány hymny, čímž slavnost ukončena. Odpoledne konala se lidová veselice v zahradní restauraci Na Míčánkách. Hotovost na stavbu sboru čítala koncem dubna 400.823 Kč.

Statistika farního úřadu uvádí v tomto roce 72 narozených, 64 oddaných, 63 zemřelých.

ZBYLÉ ZLOMKY NÁPADŮ, NA KTERÉ UŽ NEDOŠLO

Svírou je to jako s fyzickým majetkem. Zděděný je vítanější, ale ten, na nějž bylo třeba vynaložit úsilí, je záslušnější a úctyhodnější. Dědictví přichází bez zásluhy a přijmout ho zvládl i prostoduchý pan R. A. a mnoho jemu podobných. Ale vybudovat Zlín dokázal jen cílevědomý a usilovný Tomáš Baťa. A podobně je to i s názorem. Cosisté nemají k dispozici žádné vědecké důkazy - no a co? Ku vědě chovám velikou úctu za to, jak obdivuhodným způsobem pokračuje po cestě, vytyčené lidským mozkiem, ale znamená to, že co citlivý člověk cítí ve svém nitru, musí být nutně nepravda? Vědecké důkazy jsou přijatelné pro náš rozum, kdežto na to, co je založeno na citu a intuici, už rozum nestačí. Za tím účelem tu existuje pouze žasnutí.

Setkal jsem se s názorem, že vesmírů může být nekonečné množství, a tím pádem může být i nekonečné množství vývojů - drtivá většina nikam nevede, ale některé se přece jen takříkajíc čapnou a jedou cíleným směrem. I tomu může věřit ten, kdo nechce věřit v naprogramování jediného, nekonečného vesmíru. Oba protichůdné názory mají jedno společné: oba se nedají ani vyvrátit, ani potvrdit. Pořád se vracím ke kapitole patnácté knihy Numeri, kde Hospodin trestá ty, kteří se prohřešili neúmyslně. (V této knize je to kapitola IX.) A nedá mi to, abych ji neaplikoval na naše současno.

Kdy se lidi konečně naučí neútočit na ty, kteří dělají chyby, ale jejichž úmysl je dobrý? Jak často vídám, kterak někdo, kdo se snaží, aniž by se mu dařilo, to schytá. Copak není kolem nás dost šmejdů, hajzlů a prevítů, kteří by si to zasloužili? Nebudu hájit teroristy, nelze hájit Stalinovy pohrobky nebo všudypřítomné tuneláře. Chci rozlišovat. Povšimněte si třeba, jak si někteří spravedliví podávají drobné spolupracovníky někdejší Státní bezpečnosti, zatímco o těch, kteří je lstí nebo vydíráním k této spolupráce nutili, se neví. A většina z nich dokonce se pružně zapojila do české verze kapitalismu a slušně prosperuje. Jsou veřejnosti utajeni, a tak to za ně schytávají aspoň jejich oběti. Připomíná mi to Švejka: Ludvík, to je syn toho zavražděného, to bude taky pěkný darebák.

Nedávno jsem četl - a napsal to člověk, kterého si lze vážit - odsudek farářů, neschopných odvést ve svých kázáních kvalitní rétoriku a hlubší myšlenku. Ti to schytali! Zatímco rétorika zmíněné výtky byla sice brilantní, ale tvrdá. Byla by úměrná při kritice sexuálního devianta a ne toho, komu není dáno umět se kvalitně vyjadřovat. Když jsem při psaní této knížky chtěl psát o Tvůrci všehomíra, počítač mi slovo všehomír, které se vyskytuje tak často v poezii starodávných časů, nepřijal a podtrhl jako neexistující. Pozor, to je memento! Ve svém uvažování se nepřestávám zamejšlet nad tím, jak slova, která jsou nám ve věrouce předkládána, přestávají být pro současného člověka přijatelná, a máme-li oslovit ty, jejichž myšlení se ubírá jinými cestami, je třeba změnit slovník. Je přece dobré, když misionář zná řeč kmene, kterému přijel hlásat evangelium. Církev, když se rozhodne, dokáže velmi radikálně měnit zvyklosti dosud dodržované. Když jsem byl mlád, nosili Pia XII. na nosítkách a na hlavě měl tiáru o třech stupních. V pátek se přísně dodržoval půst od masa. Kněžstvo nosilo kolárek a tonzuru, františkáni dokonce velikou, jako za gotiky, a chodili

v sandálech a naboso. Bez hábitu, přepásaného provazem, jsem za ta léta nikdy žádného neviděl. (Dnes potkávám františkány, kteří, pravda, mají hábit, ale na zádech batůžek a na nohou tenisky.) A papež František udivil svět, když jel hromadnou dopravou - autobusem. A vatikánská švýcarská garda v historických kostýmech je dnes atrakcí, která slouží k tomu, aby se každý, kdo má s sebou mobil, nechal s nimi vyfotit. A Jan Hus není kacíf, je reformátor. V chrámech dodávala obřadům vznešenosti latina, ale ta už chrámy opustila a dnes je všechno pojednáno v rodné řeči toho či onoho národa, takže lidé, na rozdíl od katolíků mého dětství, rozumějí, oč jde, a to je výhoda. Malou nevýhodou pak je, že obřady přicházejí o tu důstojnost, kterou ta latina přece jen do chrámu vnášela. Ale uznávám, že ta srozumitelnost má větší právo na existenci, než magická okázalost latiny.

Za jeden lidský život tolik změn! A tak opakuji, a už jsem s tím nejspíš protivnej, že po-zvolná výměna ustáleného náboženského slovníku by mohla být další změnou, vedoucí k proražení zábrany, kterou si vystavěl sekulární svět vůči „zbožným řečem“. Ostatně první krůčky k méně afektovanému vyjadřování už jsem zaznamenal.

Jiří Suchý

KŘESŤAN A BIBLE

Život v dnešním světě není jednoduchý. Doléhá na nás přemíra informací, často i protichůdných, často také vzbuzujících obavy a strach. Bývá těžké se v tom všem vyznat. Jako křesťané máme, na rozdíl od nevěřících, k dispozici pomoc v podobě Božího slova – Bibli. V Žalmu 119, 105 čteme: „*Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvěcuje moji stezku.*“ Nemusíme chodit potmě, máme světlo na cestu. Bible je úžasná kniha. Je dobré ji číst nejen občas, ale nejlépe každý den. Křesťan, který nečte Boží slovo, je jako námořník bez kompasu. V Lukášově evangeliu 16, 10 Pán Ježíš říká: „*Kdo je věrný v nejmenší věci, je věrný také ve velké; kdo je v nejmenší věci nepoctivý, je nepoctivý i ve velké.*“ To slovo platí pro náš každodenní život. Je důležité jednat poctivě v celém svém životě. Pokud jsme si zvykli třeba zalhat v různých situacích, kdy podle nás vlastně nejde o nic důležitého a zásadního, není to dobré, protože to kazí náš charakter. Jsme-li zvyklí lhát v maličkostech, snadno pak zalžeme i v těch větších věcech. Ale během našeho života zde na zemi v nás má být budován Kristusův charakter. A Kristus nelhal. Nelhal v malých věcech, ani ve velkých, i kdyby to pro něj třeba mohlo být výhodné. Jedním z veršů v Bibli, který se také týká každodenního života je v Matoušově evangeliu 7, 12: „*Jak byste chtěli, aby lidé jednali s vámi, tak vy ve všem jednejte s nimi; v tom je celý Zákon i Proroci.*“ Jestliže chceme, aby nás druzí lidé nepomlouvali, aby nám nelhali, neokrádali nás apod., musíme tak jednat i my sami s nimi. Přeji nám všem, abychom čerpali z Božího slova moudrost, povzbuzení i radost pro každý den svého života.

Kamila Kopčilová

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovících. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 10Kč.